

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā

Cēsīs

2005. gada 5.jūlijā

Cēsu rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese D. Ročāne,

ar sekretāri R.Verdenfelu,

piedaloties zvērinātam advokātam M.Bojāram,

izskatīja atklātā tiesas sēdē civillietu – **A. S. prasības pieteikumu un tā papildinājumus pret S. pagasta padomi par atlīdzības piedziņu un morālā kaitējuma atlīdzību, un**

konstatēja,

ka 2005.gada 3.janvārī tiesā saņemts A. S. prasības pieteikums pret S. pagasta padomi par atlīdzības piedziņu sakarā ar atšķirīgas attieksmes pieļāvumu, izvērtējot pretendētus kurinātāja amatam. 2005.gada 24.februārī tiesā saņemts A. S. prasības pieteikuma papildinājums par zaudējumu Ls 585,30 un morālā kaitējuma Ls 1000 atlīdzību.

Prasītājas – A. S. mutiski pilnvarotā pārstāve - Latvijas cilvēktiesību un etnisko studiju centra juriste – Ilvija Pūce tiesas sēdē prasību un prasības papildinājumus uzturēja spēkā. Paskaidroja, ka prasītāja A.S. strādājusi S. pagasta padomē par katlu mājas kurinātāju no 1997.gada oktobra līdz 2004.gada martam, ar terminētiem darba līgumiem uz apkures sezonas laiku. 2004.gada rudenī ar A.S. darba līgums netika noslēgts. Tā vietā bez konkursa pieņemti darbā divi kurinātāji, no kuriem viens ir S. pagasta padomes komunālās daļas vadītāja D. K. brālis. S. pagasta padomes informatīvajā avīzē 2004.gada novembrī prasītāja izlasījusi informāciju par 2004.gada 24.novembra pagasta padomes sēdē izsludināto konkursu uz vienu brīvo kurinātāja štata vietu. 2004.gada 8.novembrī prasītāja iesniegusi S. pagasta padomē iesniegumu ar lūgumu pieņemt viņu darbā par kurinātāju. A.S. iesniegums ticis pieņemts, iereģistrēts un mutiski paskaidrots, ka S. pagasta padomes sociālās, kultūras un izglītības komisijā tiks izvēlēts pretendents uz kurinātāja štata vietu. Prasītājai A.S. ir katlu mašīnista apliecība, kurinātāja kvalifikācija, viņa ir apmeklējusi kurinātāja kursus, uz kuriem nosūtījusi S. pagasta pašvaldība. Konkursa rezultātā netika pieņemts neviens no iesniegumu iesniedzējiem, bet A. P., kurš nebija pašvaldībai iesniedzis iesniegumu. A.S. zvanījusi komunālās daļas vadītājam D.K. un interesējusies, kāpēc viņa nav pieņemta par kurinātāju un viņai atbildēts, ka sievietes vairs nestrādāšot. Tādējādi ir pieļauta atšķirīga attieksme pret prasītāju darba tiesisko attiecību nodibināšanā. Arī pretendentei N.Z. bija teikuši, ka sievietes neņems darbā. Savos paskaidrojumos S. pagasta padome norādījusi, ka atbilstoša kvalifikācija šim darbam nav nepieciešama, ka nav nepieciešama apmācība īpašosursos. Taču pašvaldība ir nosūtījusi un apmācījusi A.S. apmācību. Prasītāja uzskata, ka netika pieņemta darbā par kurinātāju tāpēc, ka ir sieviete. Viņas kvalifikācija šim darbam ir atbilstoša, ir piemērotāka kandidāte, nekā persona, kas tika pieņemta darbā – A.P. Ir pieļauta tieša diskriminācija. Prasību pamatoja uz Darba likuma 29.panta trešo daļu, Eiropas parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/73/EK (2002.gada 23.septembris) ar kuru grozīta Padomes Direktīva 76/207/EEK par tādu principu īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgu attieksmi pret vīriešiem un sievietēm attiecībā uz darba iespējām, profesionālo sagatavošanu un izaugsmi, kā arī darba apstākļiem.

Atbildētāja – S. pagasta padomes pilnvarotais pārstāvis, zvērināts advokāts Mārtiņš Bojārs (2005.gada 6.maija pilnvara Nr.1-04/116) tiesas sēdē atbildētāja vārdā prasību neatzina. Paskaidroja, ka A.S. ir vērsusies pašvaldībā 2004.gada 8.novembrī ar

iesniegumu viņu atjaunot darbā par kurinātāju. Darba attiecības ir izbeigtas ar terminētu darba līgumu 2003.gada 31.oktobrī līdz apkures sezonas beigām. Ar marta, aprīļa mēnesi A.S. nesastāvēja darba attiecībās ar atbildētāju, tāpēc nevarēja būt runa par atjaunošanu darbā. S. pagasta padome 2004.gada 24.novembrī izskatīja jautājumu par savas pašvaldības teritorija nodrošināšanu ar apkuri un nolēma izsludināt konkursu uz vienu brīvo štata vietu. Uzdeva S. pagasta padomes sociālās, kultūras un izglītības komitejai, komunālās daļas vadītājam izvērtēt pretendentes, ieteikt viņas pašvaldības priekšsēdētājam. Vietējā laikrakstā ir dots šis sēdes atrefferējums, minēts par konkursa izsludināšanu. Netika izveidots nolikums, kritēriji, nekāds sludinājums avīzē netika ievietots, ne par konkursu tādā izpratnē, kā to norāda prasītāja. Iedzīvotāji ir iesnieguši iesniegumus pēc šīs informācijas. S. pašvaldības sociālās, kultūras un izglītības (turpmāk-SKI) komiteja 2004.gada 3.decembrasēdē, piedaloties D.K. šo jautājumu izskatīja. Deputāti izteica viedokli, ka ir nepieciešamas pārdalīt amatus. Pieņemts lēmums nodarbināt esošo darbinieku. SKI komitejas lēmums ir ieteikums. 2004.gada 3.decembra sēdē nolēma pieņemt darbā A.P.. Prasītāja nav griezusies ar lūgumu, ka vēlas piedalīties S. pagasta padomes SKI komitejas sēdē. S. pagasta padomes 20.janvāra sēdē pieņemts lēmums atcelt S. pagasta padomes SKI komitejas 2004.gada 3.decembra sēdes lēmumu par A.P. pieņemšanu darbā. Nav pieļauta situācija, ka prasītāja būtu diskriminēta. Darba devējam ir tiesības izvēlēties, sadalīt pienākumus starp darbiniekiem. Tiesības pieņemt darbā S. pagasta padomē bija tikai padomes priekšsēdētājam, kurš vienlaicīgi pildīja izpilddirektora funkcijas. Nevienā oficiālā pašvaldības dokumentā nav noteikts, ka S. pagasta padomes SKI komiteja ir tiesīga kādu pieņemt darbā, bet ir jāiesaka padomes priekšsēdētājam. Pagājušajā apkures sezonā A.P. nav veicis nekādus kurinātāja darbus, jo ir iztikuši ar diviem kurinātājiem. S. pagasta padome nav iepazinusies, nav bijusi saruna, ka A.S. diskriminēta kā sieviete, kā cilvēks gados, bet ir izteikti labi vārdi par viņas darbu. S. pagasta padome nepiekrīt zaudējumu apmēram Ls 585,30, nepiekrīt nekādai zaudējumu atlīdzībai, jo A.S. ir pensija, ir iztikas līdzekļi, viņa varēja pieteikties jebkurā darbā. Viņai nav pamata prasīt zaudējumus, jo nekāds kaitējums nav veikts. S. pagasta padome noraida prasību par morālo kompensāciju, jo jebkuram cilvēkam var būt pārdzīvojumi. S. pagasta padome uzskata, ka nav pārkāpusi ne prasībā norādītos apstākļus, ne Darba likuma 28.,29.pantu. Nav pamats šo prasību apmierināt.

Uzklausot prasītājas uz mutiskas pilnvara pamata pilnvaroto personu – Latvijas Cilvēktiesību un etnisko studiju centra juristi Ilviju Pūci, atbildētāja pilnvaroto personu, zvērinātu advokātu Mārtiņu Bojāru, lieciniekus un pārbaudot lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma pilnībā šādu apsvērumu dēļ.

Lietā nav strīda par to, ka 2004.gada 24.novembra S. pagasta padomes informatīvā izdevuma “S. avīze” 117. numurā publicēts 24.novembra sēdes atrefferējums (lietas 21.lapa), kura 7.punktā izsludināts konkurss uz vienu brīvo kurinātāja štata vienību ar pieteikšanos līdz 3.decembrim (ieskaitot) un uzdots sociālās, kultūras un izglītības komisijai izvērtēt pretendentu uz šo vietu.

Lietā nav strīda par to, ka uz minēto darba vietu pieteikušies seši kandidāti, tai skaitā prasītāja A. S.. Nav strīda arī par to, ka 2004.gada 3.decembra S. pagasta padomes sociālo lietu, kultūras un izglītības komitejas paplašinātā tiesas sēdē, izskatot jautājumu par kurinātāja pieņemšanu darbā pagasta katlu mājā, padome nolēmusi par kurinātāju pieņemt A. P. (lietas 17.lapa), kurš savu kandidatūru uz minēto štata vietu nebija pieteicis.

Latvijas Republikas Satversmes 91.pants nosaka, ka “visi cilvēki Latvijā ir vienlīdzīgi likuma un tiesas priekšā. Cilvēka tiesības tiek īstenotas bez jebkādas diskriminācijas”.

Tiesa atzīst, ka S. pagasta padome sociālo lietu, kultūras un izglītības komitejas padomes uzdevumā, pildot tās lēmumu, izskatot jautājumu par kurinātāja pieņemšanu darbā pagasta katlu mājā un neizvērtējot pieteikušos pretendentu atbilstību, bet, pieņemot darbā pēc komunālās daļas vadītāja D.K. ieteikuma A. P., ir pārkāpusi Darba likuma 29.panta pirmās daļas noteikumus, kas nosaka, ka “dibinot darba tiesiskās attiecības..., aizliegta atšķirīga attieksme atkarībā no darbinieka dzimuma”. Šī panta otrajā daļā noteikts, ka “atšķirīga attieksme atkarībā no darbinieka dzimuma ir pieļaujama tikai tādā gadījumā, ja piederība pie noteikta dzimuma ir attiecīgā darba veikšanas vai attiecīgās nodarbošanās objektīvs un pamatots priekšnoteikums, kas ir samērīgs ar tā rezultātā sasniedzamo tiesisko mērķi”.

No lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem – 2002.gada 2.oktobra A.S. izdotās katlu mašīnista ar darbam t⁰ līdz 95⁰C apliecības Nr.021002-9 (derīga līdz 2006.gadam) (lietas 5.lapa) izriet, ka prasītājam A. S. ir atbilstoša kvalifikācija, lai varētu pretendēt uz izsludināto brīvo kurinātāja vietu S. pagasta katlu mājā. Lietā esošie darba līgumi (lietas 6.-14.lapa) liecina par to, ka prasītāja minētajā darbā strādājusi no 1997.gada līdz 2003.gadam un par viņas darbu ir labas atsauksmes, ko apliecina S. pagasta Sociālo lietu, izglītības un kultūras komitejas 2004.gada 3.decembra sēdē deputātes E.P. teiktais: “Iepriekšējās kurināšanas sezonās par kurinātājiem – A.K. un A.S. ir sakāmi tikai atzinīgi vārdi.” Minētie fakti tiesas sēdē netika apstrīdēti. Turpretī, ar minētās sēdes lēmumu par kurinātāju darbā pieņemtajam A.P. šādas kvalifikācijas nav, ko apliecina minētajā sēdē komunālās daļas vadītāja D.K. ieteikums “pieņemt ugunsdzēsēju šoferi A.P.” (lietas 17.lapa). Minētajā lēmumā nav norādīti objektīvi kritēriji, kuru dēļ A.P. ir labāks savu prasmju, kvalifikācijas, iepriekšējās darba pieredzes vai citu apstākļu dēļ par konkursa pretendentiem, tai skaitā par A.S.. Tādēļ tiesa uzskata, ka S. pagasta padome nav objektīvi pamatojusi A.P. pieņemšanu par kurinātāju.

Tiesa par nepamatotu un nelikumīgu atzīst atbildētāja pilnvarotā pārstāvja argumentu par to, ka S. pagasta padomei bija tiesības lemt par citu darba organizāciju apkures nodrošināšanai. Tieši pretēji, S. pagasta padomes Sociālo lietu, kultūras un izglītības komitejai nebija nekādu tiesību ignorēt konkursa objektīvas norises gaitas nodrošināšanu, jo par šāda konkursa nepieciešamību bija lēmusi pagasta padome 2004.gada 24.novembra sēdē. Padome izsludināto konkursu ar savu lēmumu nebija atcēlusi. Padome ar savu lēmumu nebija apstiprinājusi arī jaunu apkures nodrošināšanas kārtību, kas balstīts uz ekonomiskiem aprēķiniem, uz kuru tiesas sēdē norādīja zvērināts advokāts M.Bojārs.

Iepriekš minētie fakti norāda uz to, ka uz konkursu pieteikto kandidātu – A. S., N. Z., I. L., A. S., J.s.un L. K. kvalifikācija, darba pieredze un citi objektīvi kritēriji netika izvērtēti, kas liecina par diskrimināciju. Tiesa uzskata, ka S. pagasta padome nav pierādījusi, ka atšķirīgas attieksmes pamatā ir objektīvi apstākļi, bet saskaņā ar Darba likuma 29.panta trešo daļu – “ja strīda gadījumā darbinieks norāda uz apstākļiem, kas varētu būt par pamatu viņa tiešai vai netiešai diskriminācijai atkarībā no dzimuma, darba devēja pienākums ir pierādīt, ka atšķirīgas attieksmes pamatā ir objektīvi apstākļi, kas nav saistīti ar darbinieka dzimumu, vai arī to, ka darbinieka piederība pie noteikta dzimuma ir attiecīgā darba veikšanas vai attiecīgās nodarbošanās objektīvs un pamatots priekšnoteikums.”

Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā diskriminācija ir notikusi atkarībā no prasītājas dzimuma. Minētais pierādīts ar liecinieces N.Z. liecībām tiesas sēdē, kura, parakstoties par kriminālatbildības iestāšanos nepatiesu liecību sniegšanas gadījumā, liecināja, ka D.K. viņai personīgi 2004.gada novembrī pagasta ambulancē teicis, ka “sievieši vairs nekurinās”. Tiesa N.Z. liecību atzīst par ticamu, jo liecinieks D.K. nevarēja ne noliegt, ne apgalvot, ka pagasta ambulancē bijusi saruna ar N.Z., bet uz tiesas uzdotajiem jautājumiem atbildēja izvairīgi. Tiesa uzskata, ka minētais pašvaldības

atbildīgas amatpersonas – komunālās daļas vadītāja izteikums ir vistiešākā veidā attiecināms uz prasītāju A.S., jo iepriekšējā gada apkures sezonā katlu mājā strādājušas tikai divas sievietes – A.S. un N.Z.. Minēto faktu lietas dalībnieki neapstrīdēja. Tiesa ņem vērā arī to apstākli, ka tieši pēc D.K. ieteikuma darbā pieņemts A.P., nevis objektīvi izvērtēti pretendenta kvalifikācija un iepriekšējā darba pieredze. Tiesa uzskata, ka atbildētāja iebildumu un argumentu izvērtēšanā nav tiesiskas nozīmes faktam, ka ar 2005.gada 20.janvāra S. pagasta padomes ārkārtas sēdes lēmumu Sociālo lietu, izglītības un kultūras komitejas lēmums par A.P. pieņemšanu darbā kā trešo kurinātāju pagasta katlu mājā atcelts, jo minētais lēmums, kā tas redzams no lēmuma satura (lietas 29.lapa), pieņemts pēc padomes deputātu iepazīstināšanas ar Valsts Cīlvēktiesību biroja 2004.gada 20.decembra vēstuli Nr.3-2-1/2165 “Par A.S. lietas izskatīšanu” un Cēsu rajona tiesai adresēto A.S. pieteikumu par atlīdzības piedziņu. Minētais fakts nekādā veidā nepadara par neesošu pret A.S. pieļauto diskrimināciju pie pretendenta izvērtēšanas uz kurinātāja amatu. Tiesa minēto S. pagasta padomes lēmumu vērtē kā cenšanos izvairīties no atbildības un nelabvēlīgām sekām. Par pieļauto diskrimināciju liecina arī fakts, ka atbildētājs – S. pagasta padome tiesā nav iesniegusi pierādījumus tam, ka visiem pretendentiem nosūtīts deputātu komitejas pieņemtais lēmums, kurā būtu atspoguļota pretendenta objektīvas izvērtēšanas gaita un konkursa rezultāti.

Bez tam tiesa atzīst, ka prasītājas diskriminācija notikusi arī pēc mantiskā stāvokļa, ko apliecina S. pagasta padomes pilnvarotās personas – deputāta M.Š. sniegtais paskaidrojums 2005.gada 17.februāra tiesas sagatavošanas sēdē, norādot, ka “nolempts pieņemt darbā esošo pagasta darbinieku, jo esošiem darbiniekiem, piemēram, A.P. ir mazs atalgojums”. Minētais norāda, ka izvērtējot kandidātus par kritēriju pieņemšanai vai nepieņemšanai darbā tika izmantots pretendenta mantiskais stāvoklis, ko likums aizliedz darīt un atzīst par diskriminējošu. Arī tiesas sēdē S. pagasta pārstāvis, zvērināts advokāts M.Bojārs atzina, ka deputātu lēmumi nav sastādīti juridiski pareizi, jo viņiem trūkst juridisku zināšanu.

Pie minētiem apstākļiem tiesa atzīst, ka no atbildētāja prasītājas labā piedzenami zaudējumi un atlīdzība par morālo kaitējumu, jo saskaņā ar Darba likuma 29.panta astotās daļas noteikumiem – “ja tiek pārkāpts atšķirīgas attieksmes aizliegums un aizliegums radīt nelabvēlīgas sekas, darbiniekam papildus citām šajā likumā noteiktajām tiesībām ir tiesības prasīt zaudējumu atlīdzību un atlīdzību par morālo kaitējumu. Strīda gadījumā atlīdzības par morālo kaitējumu apmēru nosaka tiesa pēc sava ieskata.” Tā kā minētā speciālā likuma norma nenosaka konkrētu zaudējumu un morālā kaitējuma apmēra noteikšanas metodiku, ir piemērojams Latvijas Republikas Civillikuma 5.pants, kas nosaka – “kad lieta jāizšķir pēc tiesas ieskata vai atkarībā no svarīgiem iemesliem, tad tiesnesim jāspriež pēc taisnības apziņas un vispārīgiem tiesību principiem”.

Tiesa atzīst, ka prasītājas prasības pieteikuma papildinājumos prasītais zaudējumu apmērs Ls 585,30 kas atbilst sešu mēnešu vidējai samaksai par kurinātāja amata pildīšanu iepriekšējā gadā pēc nodokļu nomaksas (lietas 20.lapa), ir taisnīgs, jo A.S. bija objektīvs pamats (kvalifikācija, iepriekšēja darba pieredze, agrākā darba novērtējums) cerēt, ka tieši viņas kandidatūra tiks atzīta par piemērotāko uz kurinātāja vietu S. pagasta katlu mājā. Tiesa ņem vērā to, ka prasītājai no iesnieguma iesniegšanas dienas S. pagasta padomē – 2004.gada 8.novembra bija jāgaida līdz 2004.gada 3.decembrim, bet pēc minētā datuma, kad apkures sezona jau ilgusi ievērojamu laiku – vairāk par diviem mēnešiem, citā vietā A.S. apkures sezonas vidū atrast savai kvalifikācijai atbilstošu darbu savas pašvaldības teritorijā nebija iespējams, kas atzīstams par vispārzināmu faktu. Tādēļ no atbildētāja prasītājas labā piedzenami zaudējumi Ls 585,30 apmērā.

No atbildētāja prasītājas labā saskaņā ar Darba likuma 29.panta astoto daļu piedzenams arī morālais kaitējums.

Tiesa uzskata, ka izvērtējot morālā kaitējuma apmēru, pirmkārt, ir piemērojams taisnīguma princips. Tiesa ņem vērā to, ka prasītāja diskriminācijas rezultātā zaudēja reālu, jau iepriekš paredzamu iespēju – strādāt par kurinātāju S. pagasta katlu mājā, kur nevainojami bija strādājusi jau kopš 1997.gada un ieguvusi atbilstošu kvalifikāciju darbam līdz 2006.gadam. Minētās diskriminācijas rezultātā prasītājai tikta liegta savu nākotnes plānu veidošana attiecībā uz savas dzīves apstākļu uzlabošanu.

Bez tam tiesa atzīst, ka atbildētāja rīcības rezultātā pārkāpts no Latvijas Republikas Satversmes 1.panta (“Latvija ir neatkarīga demokrātiska republika”) izrietošais tiesiskās paļāvības princips, kas nosaka, ka valsts iestādēm savā darbībā jābūt konsekventām attiecībā uz to izdotajiem normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, jāievēro tiesiskā paļāvība, kas personām varētu rasties saskaņā ar konkrēto aktu. Straupes pagasta padome pārkāpusi minēto vispārīgo tiesību principu, pēc konkursa izsludināšanas, nekorekti nolemjot pieņemt darbinieku, kurš uz minēto konkursu nav pieteicies.

Konkrētajā lietā piemērojams arī demokrātiskai sabiedrībai piemītošs vispārīgais tiesību princips - proporcionalitātes princips, kura pamatmērķis ir iestāties pret nesamērīgu indivīda tiesību ierobežošanu attiecībās ar valsti un tā tiesību ignorēšanu sabiedrisko interešu aizsegā. Tiesa ņem vērā to, ka prasītāja atrodas nesamērojamā un nesalīdzināmā stāvoklī ar atbildētāju – S. pagasta padomi, kurai ir likumdevēja, izpildvaras funkcijas pašvaldības administratīvajā teritorijā, atšķirībā no prasītājas, kas ir mazaizsargāta vecuma pensionāre.

Pie minētiem vispārīgo tiesību principu pārkāpumiem tiesa ir pārliecināta, ka morālā kaitējuma summa Ls 1000 apmērā ir taisnīgs apmierinājums A.S. un minētā summa dos pamatu samierināšanai starp prasītāju un atbildētāju, ņemot vērā prasītājas emocionālos pārdzīvojumus un uzticības zaudēšanu vietējās pašvaldības realizētajai sabiedriskajai un ekonomiskai kārtībai.

Tiesa uzskata, ka ar minēto morālā kaitējuma apmēru Ls 1000 tiks sasniegta arī individuālās prevencijas funkcija, t.i. tiks sodīta vainīgā persona – S. pagasta padome un atturēs turpmāk to no nelikumīgas darbības attiecībā uz darbinieku pieņemšanu. Tiesa atzīst, ka piespriedtā summa ir samērīga un atbilstoša atbildētāja finansiālajām iespējām pie apstākļiem, ka S. pagasta padomes 2005.gada budžetā plānotie ienākumi ir Ls 221 130 (S. pagasta padomes informatīvais izdevums “S. avīze” 2005.gada marta Nr.121). No atbildētāja prasītājas labā piedzenama arī samaksātā kancelejas nodeva Ls 3 par liecinieka uzaicināšanu un ar lietas vešanu saistītie izdevumi par prasības pieteikuma noraksta un pavēstu nosūtīšanu Ls 1,90. Kopā no atbildētāja prasītājas labā piedzenami Ls 1590,20.

No atbildētāja valsts ienākumos saskaņā ar Civilprocesa likuma 34.panta noteikumiem nosakāma valsts nodeva Ls 164,63 apmērā un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par pavēstu nosūtīšanu Ls 3, kopā Ls 167,63, jo prasītāja saskaņā ar Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļa 1.punktu no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos ir atbrīvota.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.¹ panta noteikumiem atbildētājam ir nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei - 10 dienas no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas.

Ņemot vērā izteikto un pamatojoties uz Darba likuma 29., 34.pantu, Civilprocesa likuma 92.-97.pantu, 190.-193.pantu, 204.¹pantu, tiesa

n o s p r i e d a :

prasību apmierināt pilnībā.

Atzīt, ka atbildētājs – S. pagasta padome 2004.gada 3.decembra Sociālo lietu, kultūras un izglītības komitejas sēdē, lemjot par kurinātāja pieņemšanu darbā, ir pieļāvusi

pret prasītāju A.S. atšķirīgu attieksmi, diskriminējot viņu pēc dzimuma un mantas stāvokļa.

Piedzīt no atbildētāja – Cēsu rajona S. pagasta padomes, reģistrācijas Nr.xxxx juridiskā adrese: “Tautas nams”, yy, S.pagasts, Cēsu rajons, par labu prasītājam A. S., personas kods xx-xx, dzīvo: “Bērziņi”, S. pagasts, Cēsu rajons, zaudējumus Ls 585,30 (pieci simti astoņdesmit piecus latus 30 santīmus) un atlīdzību par morālo kaitējumu Ls 1000 (vienu tūkstoti latu), kancelejas nodevu Ls 3 (trīs latus), ar lietas vešanu saistītos izdevumus par prasības pieteikuma un pavēstu nosūtīšanu Ls 1,90 (vienu latu 90 santīmus), kopā piedzīt Ls 1590,20 (vienu tūkstoti pieci simti deviņdesmit latus 20 santīmus).

Piedzīt no atbildētāja – Cēsu rajona S. pagasta padomes valsts ienākumos valsts nodevu Ls 164,63 (viens simts sešdesmit četrus latus 63 santīmus), ar lietas vešanu saistītos izdevumus par pavēstu nosūtīšanu Ls 3 (trīs latus), kopā Ls 167,63 (viens simts sešdesmit septiņus latus 63 santīmus).

Noteikt atbildētājam – Cēsu rajona S. pagasta padomei termiņu labprātīgai sprieduma izpildei – 10 dienas no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā Vidzemes apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Cēsu rajona tiesā.

Pilns sprieduma teksts sastādīts 2005.gada 20.jūlijā.

Tiesnese /paraksts/

NORAKSTS PAREIZS

Tiesnese

Cēsis, 2005.gada 20.jūlijā

D.Ročāne